

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu konanom 21. apríla 1998 predbežne prerokoval podnet [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], vo veci porušenia jeho základných práv na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, ako aj práva vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši vo veci sp. zn. 11 C 93/92 a Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 10 Co 3645/93 a takto

r o z h o d o l :

Podnet [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 18. marca 1998 doručené podanie [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] označené ako: „Stížnost proti jednání a usnesení Okresního soudu v Liptovském Mikuláši a Krajského soudu v Banské Bystrici - žádost o obnovení soudního jednání“ s priloženými prílohami. Z jeho obsahu vyplynulo, že:

„k Okresnímu soudu v Liptovském Mikuláši ani ke Krajskému soudu v Banské Bystrici jsem k projednávání mé žaloby proti Slovenským kamenolomům a štěrkopískům Žilina nebyl pozván, soudní jednání proběhlo bez mé účasti a neměl jsem tudíž možnost se hájit ani předložit doklady prokazující můj nárok na vrácení majetku podle zákona“. V ďalšom navrhovateľ uviedol, že takýmto jednaním Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši a Krajského súdu v Banskej Bystrici sa cíti poškodený, a preto ústavný súd požiadal o vydanie rozhodnutia, „kterým by se soudní jednání vzhledem k výše uvedeným skutečnostem u Okresního soudu v Liptovském Mikuláši obnovilo“.

Vychádzajúc z obsahu podania navrhovateľa ho ústavný súd posúdil ako podnet podľa čl. 130 ods. 3 ústavy, ktorým fyzická osoba namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy jednak postupom a uznesením Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši vo veci 11 C 93/92 (uznesenie okresného súdu rovnakej spisovej značky z 22. septembra 1993), tak aj postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci 10 Co 3645/93 (uznesenie krajského súdu rovnakej spisovej značky z 27. decembra 1993).

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený konať o podnetoch, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich práv. Z konania o podnetoch nie je možné vylúčiť ani postup všeobecných súdov Slovenskej republiky, pokiaľ v jeho dôsledku došlo k porušeniu niektorého zo základných práv alebo slobôd fyzickej alebo právnickej osoby ako účastníka súdneho konania (čl. 46 až 50 ústavy) a pokiaľ tomuto základnému právu alebo slobode žiadny orgán Slovenskej republiky neposkytuje právnu ochranu napríklad využitím riadneho opravného prostriedku. Pri predbežnom prerokovaní každého podnetu ústavný súd skúma jeho zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona č. 293/1995 Z. z., ako aj prípadné dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods.

2 citovaného zákona. Jednou z podmienok konania, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní podnetu, je aj skutočnosť, či nie je zjavne neopodstatnený. Ako ústavný súd už viackrát rozhodol v prípadoch podnetov fyzických alebo právnických osôb: „Jedným z dôvodov odmietnutia podnetu je jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť v prípade, ak Ústavný súd Slovenskej republiky nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal pisateľ podnetu“ (napr. I. ÚS 93/97, I. ÚS 87/97, I. ÚS 20/97 a i.).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podnetu navrhovateľa preto zisťoval, či postupmi Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši, ako aj Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktoré predchádzali prijatiu ich uznesení 11 C 93/92 a 10 Co 3645/93, ako aj samotnými uzneseniami mohlo vôbec dôjsť k porušeniu základných práv navrhovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a došiel k záveru, že tomu tak nie je z nasledovných dôvodov. Uznesenie Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši nie je rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej (vo veci žaloby navrhovateľa proti Stredoslovenským kameňolomom a štrkopieskom, š. p. Žilina o vydanie nehnuteľnosti podľa zákona č. 87/1991 Zb.), ale procesným rozhodnutím o zastavení konania podľa § 43 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (nedoplnenie podania v určenej lehote). Aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici prijaté na základe odvolania navrhovateľa sa vzťahuje len k uvedenému procesnému uzneseniu prvostupňového súdu o zastavení konania (Krajský súd v Banskej Bystrici ním potvrdil uznesenie Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši).

Navrhovateľ tvrdil, že v tých konaniach okresného a krajského súdu, ktoré predchádzali týmto uzneseniam, mali byť rešpektované jeho práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, t. j. právo na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom. Ústavný súd Slovenskej republiky však už vo veci I. ÚS 30/97 uviedol, že: „Ako pre prvostupňové konania, tak aj pre odvolacie konanie, v ktorých súd meritórne rozhoduje o veci, Občiansky súdny poriadok ráta s prítomnosťou účastníkov súdneho konania (§ 115 ods. 1, resp. § 214 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), pričom „Uplatnenie základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, resp. ich porušenie postupom pred všeobecným

súdom je však možné iba v rámci pojednávania“ (I. ÚS 36/97). K porušeniu základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy preto nemôže dôjsť vtedy, keď pojednávanie súd nenariadil, a to buď v dôsledku toho, že konanie vo veci buď zastavil podľa § 43 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, prípadne ho prerušil podľa § 109 Občianskeho súdneho poriadku.

V prípade navrhovateľa [REDAKOVANÉ] Okresný súd v Liptovskom Mikuláši vo veci samej vôbec nerozhodoval, ale konanie zastavil, pretože navrhovateľ v určenej lehote (ktorá bola na základe žiadosti jeho právneho zástupcu predĺžená) podanie nedoplnil o požadované náležitosti, takže v dôsledku toho v konaní nebolo možné pokračovať. Keďže k vytýčeniu pojednávania vo veci samej v danom prípade vôbec nedošlo, nemohlo prirodzene dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy tak, ako to tvrdil navrhovateľ. Z tohoto dôvodu bol jeho podnet odmietnutý ako zjavne neopodstatnený.

Nakoľko podnet navrhovateľa bol odmietnutý ako zjavne neopodstatnený podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. v znení zákona č. 293/1995 Z. z., bolo už bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšou požiadavkou, a to príkazom obnoviť konanie pred Okresným súdom v Liptovskom Mikuláši.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. apríla 1998

Za správnosť vyhotovenia:

[REDAKOVANÉ]

JUDr. Ján Klucka
predseda senátu